

MAVİSEL YENER

HEZARFEN'İN KAYIP DEFTERİ

roman

BİLGİ YAYINEVİ

Bir gün biri başını göge kaldırdı ve fısıldadı:

“Daha fazlası mümkün m ?”

Cevap oradaydı! Gelecek hep yukarılarda bir yerde, gözle değil, yürekle g r lende saklıydı.

Her cevabın bir soruyla, her keşfin bir hayalle başladığını  ğrettii için...

Cesaretin korkusuzluk deęil, korkuya rağmen ilerleyebilmeyi seçmek olduęunu g sterdii için...

Bazı defterlerin sadece okunmak için değil, hissedilmek ve c z lmek için olduğunu hatırlattıı için...

Geleceęin ilhamı olduęu için...

Göęü kanatlarıyla yoklayan Hezarfen'e hayranlıkla...

GÖKYÜZÜ HERKESİNDİR

1. BÖLÜM

RÜZGÂRLA KOŞAN ÇOCUK

*Bütün büyük rüyalar, bir
çocuğun avcunda filizlenir.*

İstanbul, 1615

Sabahın ilk ışıkları Boğaz'ın üzerinden
Susulca süzülerek Eyüp sırtlarına vuru-
yordu. Hava serin, toprak kokusu keskindi; so-
kaklar hâlâ uykudaydı.

Küçük çocuk, ayaklarında yıpranmış deri
sandaletleri, kolları sıvalı incecik entarisiyle
evlerinin arka bahçesine çıkmıştı. Tahtadan
yapılmış oyuncak kuşu avuçlarının içinde sı-
kıcı tutuyordu. Onu babasıyla yapmıştı. Arka
bahçede annesinin sebze ektiği küçük bir alan,

babasının eski aletleriyle dolu köhne bir kulübe ve dev gibi bir at keşanesi ağacı vardı. Bu ağacın çocuk için anlamı başkaydı: Bir kule. Bir gözetleme yeri. Bir fırlatma rampası.

İncecik parmaklarıyla tutunarak ağacın pürüzlü gövdesine tırmanmaya başladı. Küçük tahta kuşu dişlerinin arasında tutuyor, heyecanla, inatla kendini yukarı çekiyordu. Ağacın minik çıkıntılarında dengede durmaya çalıştıkça vücudu hafifçe sallanıyordu. Kalın dallar arasında elleri ve dizleri çizikler içinde kalmasına rağmen kararlılıkla tırmanmaya devam ediyordu. Ağacın en yüksek dalına ulaştığında İstanbul ayaklarının altındaydı: Bembeyaz cami kubbeleri, taş evlerin düzensiz çatıları, uzakta maviliğe uzanan Boğaz...

Ve gökyüzü... Uçsuz bucaksız, deniz gibi gökyüzü.

Ahmed, esintiyi yüzünde hissetti. Gözlerini kapadı, kendini ânın büyüüne bıraktı.

Tahta kuşu iki avcunun arasına aldı, parmaklarıyla hafifçe okşadı. Onu yaparken harcadığı emek, taşıdığı umut, kurduğu hayal... Hepsi küçük oyuncağın her kıvrımına sinmişti. Derin bir nefes alıp kuşu havaya kaldırdı, bir an tereddüt etse de boşluğa bırakıverdi.

Kuş, rüzgârın kanatlarında birkaç metre süzüldü. Sanki gerçekten uçmuş, gökyüzünün sonsuzluğuna dokunmuştu. Ardından yalpalandı, yavaşça yere indi.

Ahmed ağaçtan inip koşarak tahta kuşun yanına gitti, eline aldı. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Gökyüzüne baktı. Ağaca yeniden tırmandı, tahta kuşu göğe fırlattı. Esinti bu kez daha güçlü yakaladı onu; biraz daha yükseğe, biraz daha uzağa taşıdı.

Ahmed, kuşun ardından bakarken içi sıcacık oldu. Belki de gerçek uçuş, her düştüğünde yeniden kalkmak ve her seferinde biraz daha özgür hissedebilmektir.

Tahta kuşun yere her inişinde Ahmed de bir sonraki uçuşu hayal ediyordu.